

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΑΓΙΑΡ

ΟΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΙ

I

«Ένα χαριτωμένο διαμέρισμα με μοντέρνα επίπλωσι, στο σπίτι του Αντρέ Ντελαμότ, του μυθιστοριογράφου της μόδας.

ΑΝΤΡΕ (στη δακτυλογράφο του). — Αγαπητή μου Μαρσέλ, θά σοῦ υπαγορεύσω τώρα μιὰ μικρὴ ἀγγελία καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ φροντίσης νὰ δημοσιευθῆ τὸ ταχύτερο στὸ περιοδικό: «Ἡ Καρδιά τῆς Μιντινέττας». Γράφε: «Ἰνέος, ὑπάλληλος, τριανταεφτά ἐτῶν, σοβαρός, ἄγαμος, ἐπιθυμεί ἀλληλογραφία μὲ ἐργαζομένην νέαν»... Αὐτὸ εἶν' ὄλο... Μοῦ φαίνεται πὼς λέει ὅ,τι θέλω νὰ πῶ...

Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ. — Μάλιστα, κύριε Ντελαμότ... Χωρὶς ἄλλο θὰ θέλετε νὰ γνωρίσετε καμμιά μιντινέττα γιὰ νὰ τὴν ψυχολογήσετε καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσετε ὡς ἥρωίδα τοῦ καινούργιου σας μυθιστορήματος...

ΑΝΤΡΕ. — «Ὁχι, ὄχι, δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ... Ἄκουσε Μαρσέλ. Εἶμαι, καθὼς ξέρεις, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων ἤμουν φτωχός... Ἔτσι οἱ πρῶτοι μου ἔρωτες δὲν ἦσαν μὲ γυναῖκες τῆς ἀριστοκρατίας, μὰ μὲ φτωχὰ ἐργαζόμενα κορίτσια τοῦ Παρισιῶ... Ἀργότερα ἐπέτυχα ὡς μυθιστοριογράφος καὶ μαζὺ μὲ τὴν ἐπιτυχία μου ἦρθε κι' ὁ πλοῦτος... Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν παραπονιέμαι γι' αὐτό, γιατί μου ἀρέσει ἢ ἄνεισι καὶ ἡ καλοπέρασι. Μὰ, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, αὐτὴ ἡ λαμπρὴ καὶ γρήγορη ἐπιτυχία μου, μ' ἔκανε θύμα τῆς... Ναι, θύμα τῆς, δὲν λέω ὑπερβολές. Τὰ ἔργα μου ἀρέσουν στὶς γυναῖκες τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τίς κάνουν νὰ ἐπιδιώκουν τὴ συντροφία μου... Μὰ ἐγὼ θαρέθηκα πειὰ αὐτὴ τὴν ψεύτικη κι' ἀνόητη ζωὴ, αὐτὲς τίς γυναῖκες πού ζητᾶνε νὰ φλερτάρουν ἀπὸ ματαιοδοξία μ' ἕναν ἐνδοξο συγγραφέα. Ναι, ἔχω πάθει κάτι σὰν ναυτία γιὰ τίς γυναῖκες τοῦ καλοῦ κόσμου πού τίς δηλητηρίασε ἡ φιλολογία... Ἡ καρδιά μου πού παρ' ὄλ' αὐτὰ, διατηρεῖται δροσερή, πνίγεται μέσα στὰ σαλόνια... Γι' αὐτό, Μαρσέλ, ἐφόσον δὲν εἶν' ἀργὰ ἀκόμα, θέλω νὰ προσπαθῆσω νὰ γνωρίσω τὸν ἀληθινὸ ρωτᾶ, νὰ κάνω ἕνα μεγάλο λουτρό εὐλικρινείας μακριὰ ἀπ' τίς κοσμικὲς ψευτιές... Γι' αὐτό σοῦ υπαγορεύω αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀγγελία καὶ σὲ παρακάλωσα νὰ τὴ δημοσιεύσης στὸ ἀγαπημένο περιοδικό τῶν μιντινιέττων καὶ τῶν δακτυλογράφων... Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ βρῆ ἀπήχησι σὲ κάποια ἀγνή καρδιά... Αὐτὸ θὰ μὲ ξαναγεύω, Μαρσέλ, κατὰ δεκαπέντε χρόνια...

II

«Ένα γοητευτικὸ σαλόνι στὴν Λουδοβίκου 15ου στὸ σπίτι τῆς περιφημῆς «στάρ» τοῦ κινηματογράφου Μισέλε Μοργκιά.

ΓΚΑΣΤΟΝ (ὁ γραμματεὺς τῆς «στάρ»). — Εἶδατε τὸ ταχυδρομεῖο σας σήμερα;

ΜΙΣΕΛΕ. — Ναι, ὄλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... Ἄνοησιές καὶ κουταμάρες πού μου γράφουν οἱ θαυμασταί μου ἀπὸ τίς τέσσερες ἄκρες τῆς γῆς... Βαρὲ θ ἡ κ α πειὰ... Οὔτε ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος δὲν μοῦ γράφει...

ΓΚΑΣΤΟΝ. —

Κι' ὅμως μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν πού λαβαίνετε, ὑπάρχουν καὶ μερικὲς προερχόμενες ἀπὸ μεγάλους συγγραφεῖς, ἀπὸ μεγάλους ζωγράφους, ἀπὸ μεγάλους μουσικούς...

ΜΙΣΕΛΕ. — «Ὁ! αὐτὲς εἶνε πού εἶνε!... Οἱ συγγραφεῖς μὲ παρακαλοῦν νὰ ὑποδυθῶ τὸν ρόλο τῶν διαφόρων ἡρώιδων τους, οἱ μουσικοὶ ν' ἀκούσω τὰ... ἀθάνατα ἔργα τους καὶ οἱ ζωγράφοι νὰ ποζάρω γι' αὐτούς... Βαρέθηκα πειὰ ὄλ' αὐτὰ τὰ ψέματα, τὰ λιβανίσματα καὶ τὸν νομπισμὸ καὶ νουσταλγῶ τὴν ἐποχὴ πού ἤμουν ἄσημη...

ΓΚΑΣΤΟΝ. — «Ὁ! τί φρίκη!

ΜΙΣΕΛΕ. — Νά, κύτταξε τί διαβάζω κατὰ προτίμησιν... Ναι, αὐτὸ τὸ περιοδικό: «Ἡ Καρδιά τῆς Μιντινέττας». Δὲν τὸ ἔχω ἀπάνω στὸ τραπέζι μου γιατί δημοσιεύει τὴ φωτογραφία μου ἢ μιὰ συνέντευξι μαζὺ μου. Τὸ διαβάζω, γιατί μου ἀρέσει, γιατί μὲ συγκινεῖ, γιατί δὲν ἀπευθύνεται σ' ἀνθρώπους πού ἀποκτινῶθησαν ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ. (Ἄνοίγει τὸ περιοδικό). Νά ἡ στήλη τῶν μικρῶν ἀγγελιῶν... Δὲν ξέρεις πόσο συγκινητικὴ εἶνε... Κύτταξε τί ἀφέλεια πού ὑπάρχει σ' αὐτὴν τὴν ἔμμετρη μικρὴ ἀγγελία:

Μιὰ φτωχὴ μιντινιέττοῦλα
γλυκεῖα, νόστιμη, ξανθὴ,
ψάχνει νάβρη μιὰ καρδιούλα
καὶ μ' αὐτὴν νὰ ἐνωθῆ!

Εἶνε βέβαια ἄτεχνοι οἱ στίχοι, μὰ εἶνε τόσο εὐλικρινεῖς... Τέτοιους θὰ μπορούσα νὰ γράψω κι' ἐγὼ, σὲ ἡλικία δεκάοχτώ χρόνων...

ΓΚΑΣΤΟΝ (διαμαρτυρόμενος). «Ὁ!...

ΜΙΣΕΛΕ. — Ναι... ναι... Δὲς ἐδῶ πάλι...

Ἡ Μισέλε ἔχει ἀνακαλύψει μιὰ ἄλλη μικρὴ ἀγγελία — τὴν ἀγγελία τοῦ Αντρέ Ντελαμότ, τὴν ὁποία διαβάζει μὲ σιγαλὴ φωνή.

ΓΚΑΣΤΟΝ. — Τί ;

ΜΙΣΕΛΕ. — Τίποτε, Γκαστόν, τίποτε...

III

«Κύριε Ἄγνωστε,

Ἄντιβασατὴ μικρὴ σας ἀγγελία στὸ ἀγαπημένο μου περιοδικό «Ἡ Καρδιά τῆς Μιντινέττας». Ὑπῆρχαν ἐκεῖ καὶ πολλὲς ἄλλες παρόμοιες, μὰ ἀμέσως ἐνοιώσα ὅτι σεῖς διαφέρετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅταν θὰ γνωριστοῦμε καλύτερα, θὰ δῶ ἂν γελάστηκα.

Ἐἶμαι δακτυλογράφος, ὄχι ἄσημη, ὅπως λένε, μὰ δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ κομπλιμέντα, τὰ ὁποία εἶνε συχνὰ ψεύτικα. Σὰς γράφω ἀπὸ τὴ φτωχικὴ καμαρούλα μου, ὅπου κατοικῶ μόνη, γιατί εἶμαι ὄρφανὴ ἀπὸ χρόνια. Ὁ! δὲν παραπονιέμαι. Εἶμαι εὐθυμὴ, ὁ κινηματογράφος, κανένα ὠραῖο ρομάντο, ἕνας περιπατοσ φθάνουν γιὰ νὰ γεμίσουν τὴν καρδιά μου χαρὰ. Μὰ ὄλ' αὐτὰ δὲν μ' ἐμποδίζουν νὰ εἶμαι μόνη. Γι' αὐτό ἀποφάσισα νὰ σὰς γράψω. Ὁ! μὴ μὲ νομίσετε γιὰ καμμιά κοπέλλα τοῦ δρόμου... Θὰ ντρεπόμουν πολὺ γι' αὐτό. Ὅπως ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς, ἔχετε καὶ σεῖς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ἐργάζομαι γιὰ νὰ ζῶ καὶ δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐργάζομαι. Αὐτὸ πού θὰ ἤθελα, θὰ ἦταν κάποιος στὸν ὁποῖο νὰ ἐμπιστευώμαι τὴ θλίψι μου, ὅταν τυχαῖν κάποτε καὶ εἶμαι θλιμμένη, ἢ τίς χάρες μου κάποιος τέλος πού θὰ μ' ἐνοιώθε. Ἄν δὲν μὲ πιστεύετε, πετᾶχτε τὴν ἐπιστολή μου στὸ καλάθι σας. Ἄλλοιῶς, ἀπαντήστε μου μὲ τ' ἀρχικὰ Λ. Τ. στὸ Πόστ-Ρεστάντ.

ΛΟΥΚΙΑΝΗ ΤΡΟΤΙΝΙΟΛ

«Δεσποινὶς Ἄγνωστη,

Ἄντι, ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς καὶ γι' αὐτό σὰς ἀπαντάω. Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰσθε ὠραῖα κι' αὐτὸ μὲ συγκινεῖ πρὶν ἀκόμη σὰς γνωρίσω. Ἐγὼ εἶμαι βοηθὸς λογιστοῦ σ' ἕνα ἐργοστάσιο. Κι' ἐγὼ ἐπίσης ἀγαπῶ τὴν ἐργασία μου κι' ὅταν τελειῶνω τὸ βράδυ, μοῦ ἀρέσει νὰ πηγαίνω στὸν κινηματογράφο. (Ἐλπίζω ν' ἀγαπάτε καὶ σεῖς τὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Εἶνε ἡ πιὸ γλυκεῖα γυναῖκα πού ἔχω δεῖ ὡς τώρα). Μοῦ ἀρέσουν ἐπίσης πάρα πολὺ τὰ βιβλία, ὅταν εἶνε ὠραῖα. Ὅταν ἕνα μυθιστόρημα μοῦ ἀρέσει, μπορῶ νὰ περάσω μιὰ ὀλόκληρη νύχτα ἄγρυπνος, διαβάζοντάς το. Ξέρετε τὰ ἔργα τοῦ Μπαλζάκ; Εἶνε ὑπέροχα, θεῖα. Ναι, θὰ αἰσθάνωμαι μεγάλῃ εὐχαρίστησι ἀλληλογραφώντας μαζὺ σας. Θὰ μὲ βρῆτε ἴσως ἀνόητο καὶ ὄχι καὶ τόσο μορφωμένο... Συγχώρηστε με, ἂν κάνω μερικὲς ἀνορθογραφίες. Ἄλλοτε, θὰ εἶμαι πιὸ προσεχτικὸς.

Δὲν τολμάω ἀκόμα νὰ σὰς ζητήσω νὰ συναντηθοῦμε. Αὐτὸ θὰ μὲ δειλιάζε. Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι καθόλου δειλός.

Σὰς χαιρετῶ μὲ βαθυτάτη ἐκτίμησι.

ΖΟΥΛΙΕΝ ΜΠΑΛΙΜΑΡ

«Κύριε Ζουλιέν,

Ἄντι, πέρασαν δυὸ μῆνες κίολας ἀπὸ τότε πού ἀλληλογραφοῦ-

Προχάρων μέσα στὸ δάσος διαλέγοντας τ' ἀνθισμένα μονοπάτια.

με. Μ' έκανατε, στο διάστημα αυτό, να μάθω πολλά πράγματα. Μ' έκανατε να διαβάσω ένα ωμόρο βιβλίο, τη «Σαυφώ» του Δωδέ. Τό τελείωσα χθές και έκλαψα, έκλαψα πολύ. 'Η γυναίκες είνε συχνά πολύ δυστυχισμένες. Έγώ είμαι ευτυχισμένη τώρα, γιατί έχω την έντύπωσι πώς είμαι λιγώτερο μόνη. Κύριε Ζουλιέν, είμαι θέβαιη πειά πώς είσθε ειλικρινής και γι' αυτό δέχομαι σήμερα να συναντηθούμε. Ξέρω ότι δεν υπάρχει πειά κίνδυνος να μέ πάρετε για μιá γυναίκα που ζητάει περιπέτειες. Μου φαίνεται πώς θ' άρέσουμε ό ένας στον άλλο.

Γι' αυτό τό Σάββατο στις δυόμιση θα σάς περιμένω στην έξοδο του «Μετρό», στο σταθμό Ντωφίν. Θα έχω στο κορσάζ μου ένα γαρύφαλο και θα κρατάω στα χέρια μου μιá εφημερίδα για να μ' αναγνωρίσετε. Μά αν δεν σάς άρέσω, φύγετε χωρίς να μου μιλήσετε. Δεν θα θυμώσω γι' αυτό. 'Ελπίζω πάντως πώς θα σάς άρέσω.

IV

Τό Σάββατο στην έξοδο του «Μετρό», στο σταθμό Ντωφίν, ό διάσημος συγγραφέας Άντρέ Ντελαμότ περιμένει, φορώντας ένα έτοιμο κοστούμι των τριακοσίων φράγκων, περιμένει... 'Επειτα από λίγες στιγμές παρουσιάζεται ή μεγάλη βεντέτα Μισέλε Μόργκα, φορώντας μιá τουαλέττα της κομμωριάς της. 'Ο Μισέλε την αναγνωρίζει από τό γαρύφαλο που έχει στο κορσάζ της κι' από την εφημερίδα που κρατάει στα χέρια της.

ΑΝΤΡΕ, (πλησιάζει με κάποια άδειξίότητα, κρατώντας τό καπέλλο του στο χέρι). — Συγγνώμη, δεσποινίς... Δεν κάνω λάθος, υποθέτω... Είσθε ή δεσποινίς Λουκιανή;

ΜΙΣΕΛΕ (ταραγμένη). — Ναι. Και σεις είσθε ό κ. Ζουλιέν;

ΑΝΤΡΕ. — Νά που γνωριστήκαμε και έξ άψεως, επί τέλους.

ΜΙΣΕΛΕ. — Ναι... (Γελούν και οι δυό μαζί άδέξια).

—ΑΝΤΡΕ. — 'Ωραίος καιρός σήμερα! Τί θα λέγατε αν σάς έπρότεινα να κάνουμε έναν περίπατο στο Δάσος;

ΜΙΣΕΛΕ. — Θάρχόμουν εύχαρίστως.

(Προχωρούν κομμιά έκατοστή μέτρα χωρίς να μιλούν καθόλου).

ΑΝΤΡΕ. — Σας ζητώ συγγνώμη αν ή έρώτησις που θά σάς κάνω είνε άδιάκριτη. Μ'ε φανταζόσαστε έτσι όπως είμαι;

ΜΙΣΕΛΕ. — 'Εντελώς, κύριε Ζουλιέν. Σας φανταζόμουν ψηλό κι' ωραίο άντρα, καθώς είσθε.

ΑΝΤΡΕ. — 'Ε, λοιπόν, έγώ σάς βρίσκω ακόμα καλύτερη άπ' ό,τι σάς φανταζόμουν. Στ' αλήθεια, είσθε πολύ ωραία.

ΜΙΣΕΛΕ. — 'Αφήστε τά κομπλιμέντα, κύριε Ζουλιέν. Σας έχω γράψει ότι δεν μου άρέσουν...

ΑΝΤΡΕ. — Δεν έπρόκειτο περι κομπλιμέντου. Σας είπα τή σκέψη μου...

ΜΙΣΕΛΕ. — Είσθε πολύ εύγενής.

(Προχωρούν προς τό Δάσος, αποφεύγοντας τους πολυσυνάστους δρόμους και διαλέγοντας τ' άνθισμένα μονοπάτια, όπου κελαιδούν τά πουλιά. Μιλάνε λίγο και σκέφτονται πολύ. 'Επειτα από μιá ώρα περίπατο, κουρασμένοι κάθονται πλάι-πλάι. Κι' εκεί αρχίζουν να διηγούνται ό ένας στον άλλο τή ζωή του, ψευτιές κι' αλήθειες, άνακατεμένες μαζί).

ΜΙΣΕΛΕ. — 'Ο πατέρας μου με άγαπούσε πολύ. Πέθανε, όταν ήμουν ακόμα δεκατεσσάρων χρόνων. Τόν ξαναβλέπω πάντοτε με τή μεγάλη του γενειάδα και με τά γυαλιά του μάτια. 'Εί μαμά δεν ήταν κακή, μά φώναζε και γκρινίαζε ύλη τήν ώρα. 'Όταν μεγάλωσα άρχισε να με ζηλεύει... 'Ω! παρ' όλ' αυτά τήν έκλαψα πολύ, όταν πέθανε κι' εκείνη...

ΑΝΤΡΕ. — Φτωχή μου μικρούλα... Δεν είνε καθόλου μικρό πράγμα να βρίσκεται έξαφνα μιá γυναίκα όλομόναχη στη ζωή. 'Εμένα εύτυχώς, οι γονείς μου ζουν. Είνε πολύ καλοί άνθρωποι. Μά μένουν στο Μπουρζ κι' έτσι τους βλέπω πολύ σπάνια... Και φίλες δεν έχετε καθόλου...

ΜΙΣΕΛΕ. — 'Ω, έχω!... 'Η καλύτερή μου φίλη είνε ή Σιμόνη, μιá κοπέλλα πολύ εύθυμη... Θα έπρεπε να τή γνωρίσετε... Θα σάς έκανε να γελάσετε... Λέει πάντα τόσα άστεία πράγματα, ώστε αναρωτιέται κανείς που τά βρίσκει... Μά τί τά θέλετε; Στις φίλες δεν μπορεί κανείς ν' άνοίξη τήν καρδιά του.

ΑΝΤΡΕ. — Δεσποινίς Λουκιανή, έλπίζω ότι από σήμερα θα νοιώθετε τόν έαυτόν σας λιγώτερο μόνον...

ΜΙΣΕΛΕ. — 'Ω, ναι! 'Ασφαλώς, κύριε Ζουλιέν.

(Ξαναγυρίζουν κατάκοποι στις έξη από τόν περίπατό τους. 'Ο Άντρέ

παρασύρει τή Μισέλε σ' ένα κοσμηματοπωλείο για να τής προσφέρει κάτι εις ανάμνησιν τής γνωριμίας του. 'Εκείνη διαλέγει μιá καρφίτσα μ' ένα λαμιάντι που φαίνεται σαν αληθινό. Είς αντίλλαγμα προσφέρει τό γαρύφαλό της στον Άντρέ. Χωρίζονται, αφού προηγουμένως σιμφωούν να ξαναϊδωθούν τήν επομένη).

V

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ

ΑΝΤΡΕ (στη γραμματέα του). — Ναι, είχα μιá μεγαλοφυά έμπνευσι, άγαπητή Μαρσέλ. Δεν ξέρεις τί ωραίο πράγμα που είνε να νοιώθης κοντά σου ένα πλάσμα δροσερό κι' άπλοϊκό, μιá γοητευτική ψυχή γεμάτη ποιήσι. 'Η ζωή μεταμορφώθηκε πειά για μένα. Ξαναβρίσκω τά όνειρά μου των είκοσι χρόνων. Θα γίνω ένας καινούργιος άνθρωπος. Θα τό δής αυτό στο καινούργιο μου βιβλίο. Νοιώθω πώς έχω φτερά, ναι, φτερά, Μαρσέλ... Γιατί χαμογελάς; Θα λές πώς είμαι έρωτευμένος; Γιατί όχι;

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΜΙΣΕΛΕ

ΜΙΣΕΛΕ (στον γραμματέα της). — 'Α! τί ωραία έμπνευσι, που είχα, Γκαστόν. Αυτός ό νέος μ' άρέσει γιατί είνε άπλός, γιατί είνε έντελώς τό αντίθετο άπό τούς γελοίους και γεμάτους άξιώσεις τύπους που συναναστρέφομαι κάθε μέρα. Είνε έξ άλλου πολύ ωμόρφος... 'Αν φορούσε ένα κομψότερο κοστούμι, θάξιζε περισσότερο άπό πολλούς «γόντες» τής όθόνης. Μά τόν προτιμώ έτσι όπως είνε. Ναι, ναι, μου φαίνεται πώς τόν άγαπώ, Γκαστόν...

VI

('Ο Άντρέ και ή Μισέλε συναντώνται τώρα σχεδόν κάθε βράδυ. Και παίζουν τόσο καλά τή διπλή κομωδιά τους, ώστε κανείς τους δεν έχει υποψιαστή τίποτε για τό ποιός είνε πραγματικά ό άλλος. Νοιώθουν μιá άμοιβαία συμπάθεια, μά ή συμπάθεια αυτή δεν είνε τόση όση τήν πρώτη μέρα. 'Η έλξης του «καινούργιου» έχει χαθή πειά. Πλήττον λίγο ακούγοντας τις κοινοτιές που λέει ό ένας κι' ό άλλος... Καμμιά φορά άραιώνουν τά ραντεβού τους, χωρίς ώστόσο να τολμούν να τά διακόψουν όριστικώς. Συμβαδούν ακόμα άρετά ό ένας τόν άλλο κι' έξ άλλου δεν θέλουν να εγκαταλείψουν τό πρωτότυπο πείραμα, άπ' τό όποιο περιέμεναν τόσες άγνωστες χαρές. Τέλος μιá μέρα, ό Άντρέ είχε μιá μεγαλοφυά έμπνευσι.

ΑΝΤΡΕ. — Εύχαριστα νέα, Λουκιανή. Κέρδισα χίλια φράγκα στο λαχείο... Και τώρα θέλω να τά ξεδώσω όλ' αυτά μαζί σου... 'Ελα τό Σάββατο... Για μιá βραδυά, θα ζήσουμε σαν πλούσιοι, σαν αληθινοί πλούσιοι. Θα γλεντήσουμε! Θα πάμε σ' άριστοκρατικά κέντρα.

ΜΙΣΕΛΕ. — Δεν είνε λογικό αυτό.

—ΑΝΤΡΕ. — 'Οχι, όχι! Θα πάμε να γλεντήσουμε. Θέλω να σε δώσω τήν παραισθησι πώς είσαι πλούσια... Θα ντυθούμε καρδελφής μου. 'Εσύ έχεις τίποτε;

ΜΙΣΕΛΕ. — 'Ω! ναι... 'Εχω μιá φίλη που εργάζεται σ' ένα μεγάλο ραπτικόν οίκο... Θα τά καταφέρη να μου θρη καμμιά βραδυνη τουαλέττα για να τή νοικιάσω...

VII

(Τό Σάββατο έφθασε. Θα μαντέψατε βέβαια τή μυστική σκέψη των ήρώων μας. Βαρέθηκαν πειά να παρουσιάζονται μειωμένοι, ντυμένοι άσχημα και να πηγαίνουν σε κέντρα μέτρια. 'Ο Άντρέ φόρεσε τό πιο ωραίο λοντρέζικο σμόκιν του και ή Μισέλε μιá λαμπρή τουαλέττα έσπερίδος.

Διάλεξαν ένα άριστοκρατικό κέντρο και μπαίνουν εκεί μέσα άποφασισμένοι να ξαφνιασουν ό ένας τόν άλλο με τούς τρόπους του και τή συμπεριφορά του. Στ' τέλος μάλιστα σκολοπεύουν να όμολογήσουν ποιός πραγματικά είνε ό καθένας).

ΑΝΤΡΕ. — Λοιπόν σάς άρέσει έδω;

ΜΙΣΕΛΕ. — Ναι, είνε πολύ ωμόρφα. Τά φώτα, ή μουσική

ΑΝΤΡΕ. — Λοιπόν σάς άρέσει έδω;

ἀρέσουν, πάντοτε στις γυναίκες. (‘Από μέσα της). Τὸ σμόκιν του εἶνε φριχτό, πραγματικά γαμπριάτικο!... Κι’ αὐτὴ ἡ ἰδέα του νὰ κολλήσῃ μιὰ καρφίτσα μὲ ψεύτικο μαργαριτάρι στὸ πλαστρόν του!... Τί χωριατιά!...

ΑΝΤΡΕ. — Εἶστε γοητευτικὴ, Λουκιανή... Ἄν ἦμουν λιγώτερο δειλός, θὰ σὰς ἔκανα ἀπόψε τὴν ἐρωτικὴ μου ἐξομολόγησι... (‘Από μέσα του). Εἶνε ἀλήθεια, ὅ,τι ἀπὸ μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα μπορεῖ νὰ κρίνῃ κανεὶς μιὰ γυναῖκα... Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει καθόλου γούστο ἢ συντρόφισσά μου... Διάλεξε ἕνα φόρεμα ἐκκεντρικὸ σὰν αὐτὰ πού φορᾶνε ἡ βεντέτες τοῦ κινηματογράφου... Πῆγε μάλιστα καὶ γυάλισε τὰ νύχια τῆς στὴ μανικιουρίστα τῆς συνοικίας τῆς... Αὐτὸ εἶνε συγκινητικὸ καὶ γελοῖο... Γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ πῆ ἂν τῆς λερῶσω λίγο τὸ φόρεμά τῆς. (Μὲ μιὰ προσποιητὴ ἀδέξια κίνησι ἀναποδογυρίζει ἕνα ποτήρι μὲ σαμπάνια, ἢ ὅποια χύνεται στὸ λαμπρὸ φόρεμα τῆς Μισέλε). ὦ! τί ἀνόητος πού εἶμαι!... Σὰς ζητῶ συγγνώμην, Λουκιανή...

ΜΙΣΕΛΕ. — ὦ! δὲν πειράζει!... Ἡ σαμπάνια δὲν ἀφήνει βούλες...

ΑΝΤΡΕ (ἀπὸ μέσα του). — Μὰ καὶ ἂν καταστρεφόταν ἡ τουαλέττα τῆς τὸ δυστύχημα δὲν θὰ ἦταν μεγάλο.

(Μερικοὶ κομποὶ τύποι μπαίνουν μέσα στὸ ρεστωράν).

ΜΙΣΕΛΕ. — Αὐτὴ ἐκεῖ ἡ κυρία εἶνε πολὺ κωμικὴ. Εἶδατε τὸ φόρεμά τῆς;

ΑΝΤΡΕ. — Ναι, μὰ κι’ ὁ κύριος πού τὴ συνοδεύει εἶνε γελοῖος...

ΜΙΣΕΛΕ (ἀπὸ μέσα της). — Τί μανία πού ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνδρες νὰ κριτικάρουν τὰ πάντα...

ΑΝΤΡΕ (ἀπὸ μέσα του). — Περίεργο! Θάπρεπε νὰ κάθεται ἐκστατικὴ ἐδῶ μέσα... Οὔτε στόνειρό τῆς δὲν θὰ εἶχε δεῖ ἕνα τέτοιο κέντρο... Μὰ δὲν θέλει, φαίνεται νὰ κάνῃ τὴν ξαφνιασμένη... (Δυνατά). Ἡ σαμπάνια μαζὺ μὲ τὴ τζάζ προκαλοῦν παραισθήσεις, φέρνουν ὄνειρα ὠραία, γεννοῦν τὴν ἐρωτικὴ προδιάθεσι.

ΜΙΣΕΛΕ (ἀπὸ μέσα της). Ἄπόψε, ἐπειδὴ φοράει σμόκιν ἔπαιψε νὰ εἶνε πειὰ φυσικός... Θέλει νὰ φέρεται σὰν ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ μοῦ κάνει ἐπίδειξι, λέγοντας ἀδειανὲς φράσεις. (Δυνατά). Ναι, ἔχεις δίκην, Ζουλιέν καὶ μέσα σ’ ὅλ’ αὐτά, στὴ σαμπάνια, στὴ μουσικὴ καὶ στὸν ἔρωτα, ὑπάρχει μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία...

ΑΝΤΡΕ (ἀπὸ μέσα του). — Λέει φράσεις πού τις ἔχει διαβάσει στὰ λαϊκὰ μυθιστορήματα.

(Ἐνας κύριος μὲ φράσκο χαιρετᾷ τὸν Ἄντρέ).

ΜΙΣΕΛΕ. — Ποιὸς εἶν’ αὐτός;

ΑΝΤΡΕ. — Ἐνας ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους μου στὸ ἐργοστάσιο...

ΜΙΣΕΛΕ (ἀπὸ μέσα της). — Τί πρόστυχος τύπος!

ΑΝΤΡΕ (ἀπὸ μέσα του). — ὦ! πόσο θὰ ξαφνιαζόσουν, μ’ κρούλα μου, ἂν σοῦ ἔλεγα πῶς εἶνε ὁ δούξ Ντέ Λατούρ...

(Μὰ τίποτε δὲν ξαφνιαίνει, οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλο. Οἱ δυὸ «ψυχολόγοι» μας πιστεύουν ὀλοένα πὸ πολὺ στὴν πλάνη τους. Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ, δὲν ὑποψιάζεται ὁ ἕνας ποιὸς πραγματικά εἶνε ὁ ἄλλος. Ἀπογοητευμένοι ἀλλάζουν γνώμη κι’ ἀποφασίζουν νὰ μὴ φανερωθοῦν. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε... Στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ἄντρέ συνοδεύει τὴν Μισέλε ὡς τὴν συνοικία, ὅπου δῆθεν κάθεται, μ’ ἕνα ταξί. Ἐκεῖνη, εἶνε νευριασμένη, γιατί πρέπει νὰ βρῇ ἕνα ἄλλο ταξί γιὰ νὰ πάῃ στὸ μέγαρό της. Κι’ αὐτὸ, τὸ φίλημα πού ἀλλάζουν εἶνε χωρὶς πάθος, ἐντελῶς τυπικό).

ΑΝΤΡΕ. — Λοιπόν, ὠρεβουάρ αὔριο... Ποῦ;...

ΜΙΣΕΛΕ. — Στὶς δύομιση στὸ σταθμὸ Ντωφίν, τοῦ «Μετρό», ὅπως καὶ τὴν πρώτη μέρα.

VIII

Στὸ σταθμὸ Ντωφίν, στὶς δύομιση τὴν ἐπομένη, Κυριακὴ. Πολλοὶ διαβάτες, περιπατηταί, οἰκογένειες, ἐρωτευμένοι. Μὲ πουθενὰ δὲν φαίνεται ἡ Μισέλε.

Πρέπει νὰ προσθέσουμε πῶς οὔτε κι’ ὁ Ἄντρέ φάνηκε πουθενά.

ZAN ΦΑΓΙΑΡ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς στὸν ἔρωτα, εἶνε αὐτὸς τὸν ὁποῖον δὲν προφέρουν τὰ χεῖλη...

Μυσοῦ

Δώστε μας καλὲς μητέρες καὶ θὰ γίνουμε καλύτεροὶ ἄνδρες.

Ρίχτερ

Ἀγαπάτε τὶς γυναῖκες χωρὶς νὰ προσπαθῆτε νὰ τις καταλάβετε.

Οὐίντα

Ὁ ἄνδρας ἀπαιτεῖ ἀπ’ τὴ γυναῖκα πολὺ λίγα πράγματα, ἐνῶ ἡ γυναῖκα ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἄνδρα, τὰ πάντα.

Σοπερχάουερ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του ἕνα ἐκλεκτὸν αἰσθημαντικὸν ρωμαντζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ὁκταβίου Φεγιέ «Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,”
 “Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,”
 “Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,”
 “ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,”
 “ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,”
 “Ὁ ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,”
 “ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,”
 “ΑΠ’ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,”
 “ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,”
 ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ
 Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΣΕ

Ὅσοι δὲν ἐπρολάβετε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ 4 οἰαδήποτε δελτία καὶ δραχ. 8.

Ἄπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Ἡ ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ἀρθούρου Γορδωνοῦ

ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας)

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΕΤΟΥ”

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὁμῶς οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ’ εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ’ ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τῆς Πρακτορείᾳ τῶν ἐφημερίδων.